

Het kan wel!

“Het kan wel” is de naam van een rubriek in Signaal, gecoördineerd door Ilse Reijgwart. Hier plaatsen we succesverhalen van passend onderwijs aan (uitzonderlijk) hoogbegaafden, steeds zodra er weer een verhaal binnen is. Doe je ook mee? Mail dan naar info@wikkunnenmeer.nl, ook om te overleggen hoe we jouw verhaal kunnen plaatsen (anoniem of niet, eigen verhaal, interview, enz.)

Deze keer het verhaal van Laurens over zijn uitzonderlijk begaafde dochter. Toen zij 4 jaar werd, startte ze op school gelijk in groep 3. Op dit moment zit ze, als bijna-7-jarige, in groep 6 en doet werk van groep 7: geheel traumavrij!

Ilse Reijgwart

Onze dochter was als baby al een beetje anders: met een het koppie omhoog om alles mee te maken, weinig slapen en veel kletsen. Alles was goed, zolang ze er maar bij mocht zijn. Zoals bij wel meer kinderen, begonnen haar woedeaanvallen toen ze 2,5 werd. De aanvallen werden erger, tot op het punt dat ze 's morgens weigerde te eten,

aangekleed te worden en zindelijkheidsproblemen kreeg.

De eerste lockdown maakte ons duidelijk dat haar ongelukkig-zijn samenhang met de crèche. ‘Ze begrijpen me niet’, legde ze uit en die woorden waren pijnlijk treffend. Om als ouders beter te leren omgaan met de woedeaanvallen gingen

we een opvoedcursus volgen. De cursus ‘De sleutel tot je kind’ was een prima cursus, alleen hadden wij een ander ‘slot’, geen van de opvoedtips werkten.

Bij toeval stuitte we op het boek ‘Bijdehante baby’s en pittige peuters’ van Lilian van der Poel: tranen van herkenning, letterlijk. Dit zijn wij, dit is

HET KAN WEL!

Met vier jaar in groep 3 starten

een beschrijving van onze dochter! We gingen op zoek naar een opvang gespecialiseerd in peuters met een ontwikkelingsvoorsprong.

In maart '21 startte onze dochter bij sGooiers. Ik herinner me nog de tranen in mijn ogen toen ik de foto van haar eerste dag zag, waarop ze voor het eerst écht lachte op een foto van de opvang. Op haar tweede dag stond ze aangekleed naast ons bed in de ochtend, een vaardigheid die ze al een jaar bezat, maar nooit gebruikte buiten de vakanties om.

Een half jaar lang is ze met plezier naar sGooiers gegaan. Ze is daar opgebloeid, en heeft daar vrienden gemaakt die ze nu nóg ziet. Bij het oudergesprek was het advies duidelijk: onze dochter was klaar

voor groep 3. We deden er even over dit te verwerken. Kort daarop keerden de woedeaanvallen terug. Wat moesten we nu? Welke school neemt een kind aan in groep 3 dat in november pas 4 jaar wordt?

In Utrecht moest je je toen nog vroeg aanmelden bij een school, dus de keuze was al gemaakt. We hadden gezocht naar een kleine school met uitstekende onderwijsresultaten, een school

waar respect en veiligheid belangrijke waarden zijn en het liefst een school met een diverse leerlingenpopulatie.

We waren uitgekomen bij de christelijke basisschool De Wissel, vanwege de grondslag een school met een regiofunctie. Met het verslag van sGooiers en een IQ-test (145+ met harmonisch profiel) in de hand zijn we in gesprek gegaan met de directrice en intern begeleider. Onze vraag was ongeveer 'Het zal wel niet kunnen, maar ze zou eigenlijk moeten starten in groep 3. Dus als groep 2 met materiaal uit groep 3 zou kunnen?'

De IB'er had het verslag gelezen en zei duidelijk 'We kunnen dit meisje niks leren in groep 2, ik adviseer starten in groep 3'. Samen spraken we erover dat dit een ongebruikelijke start is en we van beide kanten vertrouwen hadden en we

het welzijn van onze dochter voorop zouden stellen.

Zo startte onze dochter op haar 4e verjaardag in groep 3, die toen al een paar maanden onderweg was. Elke ouder moet even slikken bij een kind dat start op school, voor ons was het ook nog 2 jaar overslaan. Het eerste schooljaar was wennen, zowel voor ons als ouders, als voor school.

De leerkrachten zagen een timide meisje dat leergierig was, maar ook nog moeite had met executieve vaardigheden. Wij hoorden thuis eindeloze verhalen over de interactie in de klas en ze wilde elke vakantie de werkboeken mee naar huis. Leren lezen ging wat traag, op een gegeven moment zat ze in de verlengde instructie, want ze bleef maar 'hakken en plakken'. Tot we samen met de MHB-begeleider erachter

kwamen dat ze goed om zich heen keek en deed wat iedereen om haar heen deed: hakken en plakken. Leerkrachten ontdekten dat ze haar los konden laten na de instructie en dat ze er dan wel kwam. Soms langzaam, soms heel snel.

We hadden het eerste jaar nauw contact met de juffen, de MHB-begeleider en de IB'er, alles werd afgestemd. Er was (en is) speciale aandacht voor aspecten van het leren die extra aandacht behoeven, zoals automatiseren. De dingen die nog niet verwacht kunnen worden omdat ze nog te jong is (zoals netjes aan elkaar schrijven) worden op de langere baan geschoven en af en toe aangeboden om te kijken of ze eraan toe is.

Het samenwerkingsverband neemt actief deel aan het tweejaarlijkse

Groot Overleg. De consultant denkt mee en adviseert. Het is overduidelijk dat school haar welzijn hoog in het vaandel heeft en ze snappen zelfs dat de één-op-één begeleiding voor haar niet alleen extra uitdaging is, maar zelfs een rustmoment om de 'auto's in haar hoofd te laten racen op volle snelheid'.

Waar de eerste Leerling in Beeld-scores (LiB, Cito) van onze dochter onder elk niveau scoorden, zagen we per jaar de sprongen in de vaardigheidsscores en de stijgingen van de DLE's (DLE = didactische leeftijdsequivalent) toenemen. In groep 4 behoorde ze tot de middenmoot of ze scoorde zelfs wat onder het gemiddelde. In groep 5

nam ze weer een sprint, tot aan begin groep 6. Samen met school kwamen we opnieuw tot een passende aanpak. School kwam zelf met het voorstel om haar nu, in groep 6, rekenen, begrijpend lezen en spelling met groep 7 mee te laten doen. Dit om haar maar uit te dagen en aangehaakt te

houden. Zelf vond ze dat ook wel zo prettig 'dan heb ik nog mijn klasgenootjes, maar wel moeilijkere opdrachten!'. Een aanpak van groepsdoorbrekend werken waar school de afgelopen jaren ervaring mee heeft opgedaan.

Inmiddels begint onze dochter te begrijpen dat haar hoofd anders werkt dan dat van haar klasgenootjes en leeftijdsgenootjes. Buiten school heeft ze haar peers, andere uhb'ers die we ontmoet hebben via UkiQ, sGooiers of de Pharos-vakanties. Voor haar verjaardag wil ze twee feestjes: een feestje voor klasgenootjes en een feestje voor vrienden. De speeldates en verjaardagsfeestjes van klasgenoten zijn er met grote regelmaat. We zijn er nog altijd van onder de indruk hoe geaccepteerd ze is in de klas.

Nog bijna wekelijks krijgen we de vraag van ouders én kinderen of ze echt met 6 jaar in groep 6 zit. 'Daar word ik zo moe van', zegt ze dan. En dan leggen wij uit: 'sommige kinderen kunnen goed voetballen, anderen mooi tekenen en onze dochter kan goed leren'. Toen ze bij een kinderfeestje van klasgenootjes geweigerd werd bij het zwembad vanwege haar leeftijd, ontstond er luid protest: 'Maar ze zit bij mij in de klas! Ze kan beter lezen dan ik! We willen dat ze erbij is'.

Als ouders zorgen we thuis ook voor een programma dat we gekserend 'het klassieke gymnasium' noemen: mentaal uitdagen, goed en regelmatig eten, voldoende bewegen en spelen met peers. Soms gaat daar iets in mis, en dan merken we dat 's avonds gelijk door moeilijk gedrag. Zelf wordt ze er ook beter in om aan te

geven wat er niet goed ging, of waar de auto's botsten.

Nu ze in de bovenbouw zit, realiseren wij ons dat er een moment ná de basisschool komt, en dat dat moment wel eens sneller zou kunnen komen dan wij comfortabel vinden. Deze reis was voor twee toch vrij planmatige volwassenen een spoedcursus 'laisser-faire', maar met het huidige groep 7-materiaal is groep 8 wel erg dichtbij voor onze 6, bijna 7-jarige.

We hopen dat we haar, samen met school, uitgedaagd kunnen houden en naar een middelbare school kunnen brengen die zeer jonge kinderen aanneemt. Maar het feit dat we samen met school een uhb'er al bijna 3 jaar hebben kunnen behoeden van een schooltrauma geeft hoop voor de toekomst! Het kan wél! Dat gunnen

we alle ouders van uhb'ers en alle reguliere scholen die zich durven in te zetten voor deze bijzondere groep kinderen.

Laurens Westerman

Reactie school:

De vraag van ouders kwam op ons pad en wij begrepen dat deze leerling het nodig had om te starten in groep 3 en dus de kleutergroepen over te slaan. Dit was ook voor ons nieuw en met elkaar leerden wij er veel van. Het was fijn om hierbij samen op te trekken met de ouders. We konden dit op school bieden, mede dankzij de steun van het samenwerkingsverband.

Onze wens is dat alle leerlingen in hun uniciteit mogen groeien en bloeien, binnen onze mogelijkheden als school.

Slotopmerking van Ilse Reijgwart:

Dit verhaal maakt mij zo blij! Ook bij Wijkunnenmeer zie ik dat uhb'ers het vaak heel lastig hebben op school. Hier zie je wat er gebeurt als een school de uitdrukking passend onderwijs serieus neemt.

De eerste 2 verhalen in deze serie gingen over basisscholen in dorpen. Dit verhaal gaat over een stadsschool. Wel een relatief kleine: volgens internet waren er vorig schooljaar 201 leerlingen. Nu denk ik: zou het aan de grootte liggen? (Al die schaalvergroting van tegenwoordig, daar had ik het toch al niet zo op....)

En hoe gaat het trouwens op VO-scholen? Ik weet dat er scholen voor voortgezet onderwijs zijn die goed hun best doen om HB'ers binnenboord te houden. Lukt het ook? Wie heeft er een verhaal voor mij?

